

HOOFDSTUK VI

Op weg naar Caripé – Eilandtafereel - Aankomst – Omgeving – Graf van Mr. Graham – Maaltijd – Schelpen zoeken in de baai – Soorten schelpen – Zwaluwen – Sterns – Noten en fruit – Manier van vissen – Vieroogvissen – Mierenpaden – Moqueens – Bos – Kruipende planten – Wilde zwijnen, of pekari's – Vallen – Agouti's – Paca's - Eekhoorns – Vogels – Kapel en zingen van de zwarten - Andiroba-olie.

Ons heerlijke bezoek aan Magoary had de wens naar ander avontuur gewekt en voordat er een week na onze terugkeer verstreken was waren we ons aan het voorbereiden om Caripé te bezoeken. Profiterend van opgedane ervaring kochten we een kleine kano en met in plaats van een kajuit slechts een boogvormige bedekking aan de achtersteven, *tolda* genaamd, die voldoende onderdak bood voor korte reizen. De boot werd bemand door twee stevige zwarten.

Caripé ligt bijna tegenover Pará, op een afstand van dertig mijl maar is er door vele eilanden van gescheiden. Daar tussendoor kunnen dertig mijl afhankelijk van het tij een korte of een zeer lange afstand zijn want er zijn zoveel kruisende stromingen die in alle richtingen lopen dat het grote zorg vereist om te voorkomen dat men gedwongen wordt voor anker te gaan en dan veel tijd verliest. En roeien tegen de getijdestroom in, die voortraast met een snelheid van zes mijl, dat is eigenlijk onmogelijk.

We verlieten Pará om middernacht, twee uur voor laag tij, en nadat we ongeveer acht mijl stroomafwaarts gevaren hadden kwam de vloed op die ons snel aan haar boezem drukte. Er waren behalve Alexandro en mijzelf twee anderen van de partij en terwijl één de helmstok nam strekte de rest hun steeds taaiere lichamen uit op het platform onder de *tolda*, vastbesloten te gaan slapen.

De ochtend brak aan en we slingerden in een smalle vaargeul tussen de lieflijkste eilanden door waar ooit een oog op viel. Ze lagen op het water als levende wezens. Hun groene draperieën hingen tot in het water en verborgen de oever geheel. Op het vasteland hadden we omvangrijke bossen gezien die, maar dan groter, veel leken op die van het Noorden. Maar hier was alles anders en aan onze oorspronkelijke verwachtingen van een bos in de tropen werd meer dan voldaan. Grote aantallen palmen lieten hun stammen hoog opschieten en strekten hun kroonschoonheden uit in een overvloed van fantastische vormen. Soms

namen de lange bladeren de vorm van een met veren omklede kuif aan en andere van een geopende waaier. Nu eens hingen ze, lang en breed, lusteloos in het zonlicht, dan weer wiegelden ze als slingers van linten op iedere windvlaag. Sommige van deze palmen stonden in bloei, de hoge stelen met gele bloemen opvallend tussen de bladeren, en van andere hingen massa's grote vruchten te rijpen in de zon en trokken groepen luidruchtige papegaaien aan. Op andere plekken waren de palmen verdwenen en leek het dichte bladerdek van de boomtoppen op een dak van groen. Langs de oever overdekten kruipende lianen het geheel zo dat ze een ondoordringbare haag vormden, alles er binnenin verbergend, en met trossen bloemen. Een heel enkele keer was er een hoge rietboschage te zien en aan de bladeren die iedere knoop omcirkelden en die als bundels neerhingen van zijn gebogen top herkenden we de bamboe. Vaak passeerden we plantages, meestal met suikerriet, en ze zagen er van een afstandje uit als velden wuivend graan, in prachtig contrast met het hele landschap er omheen. Het tij keerde zich tegen ons en we moesten over enige afstand langs de oever voortkruipen met de snelheid van ongeveer een mijl per uur. Toen we tenslotte tegen het middaguur een bocht om gingen opende zich ineens voor ons een uitgebreide watervlakte waar aan de verre overzijde ervan de boomtoppen van Marajó net zichtbaar waren. Direct links van ons, op een afstand van ongeveer een mijl en in een kleine ronde baai, vertelde het brede witte strand en glinsterende huis op de rand ervan dat we bij Caripé aangekomen waren. We waren vol enthousiasme over de prachtige plek, ongetwijfeld nog versterkt door het naderend einde van onze tocht, want met ons benauwde verblijf waren we allesbehalve comfortabel of tevreden. Bovendien droeg een zeiltocht in de hete zon, niet gesterkt door ontbijt, niet bij aan een goed humeur.

Toen we op het strand geland waren en de boot hoog en droog opgetrokken hadden, liepen we naar het huis en maakten spoedig kennis met de oude zwarten die de leiding hadden over het terrein. Ze gingen aan de slag om een maaltijd klaar te maken en wij hingen ondertussen onze hangmatten op in de lege vertrekken en verkenden onze omgeving. Het huis was opvallend goed gebouwd, voor dit land, en besloeg een grote oppervlakte met hoge en netjes gepleisterde kamers en alles was aangenaam gearrangeerd. Aan de voorzijde had men een mooi zicht op de baai en Marajó in de verte. Aan iedere zijkant vormde het bos dichtbij een haag. Aan de achterzijde lag een stuk land van ongeveer een hectare met hier en daar fruitbomen van verschillende soorten en waar twee of drie